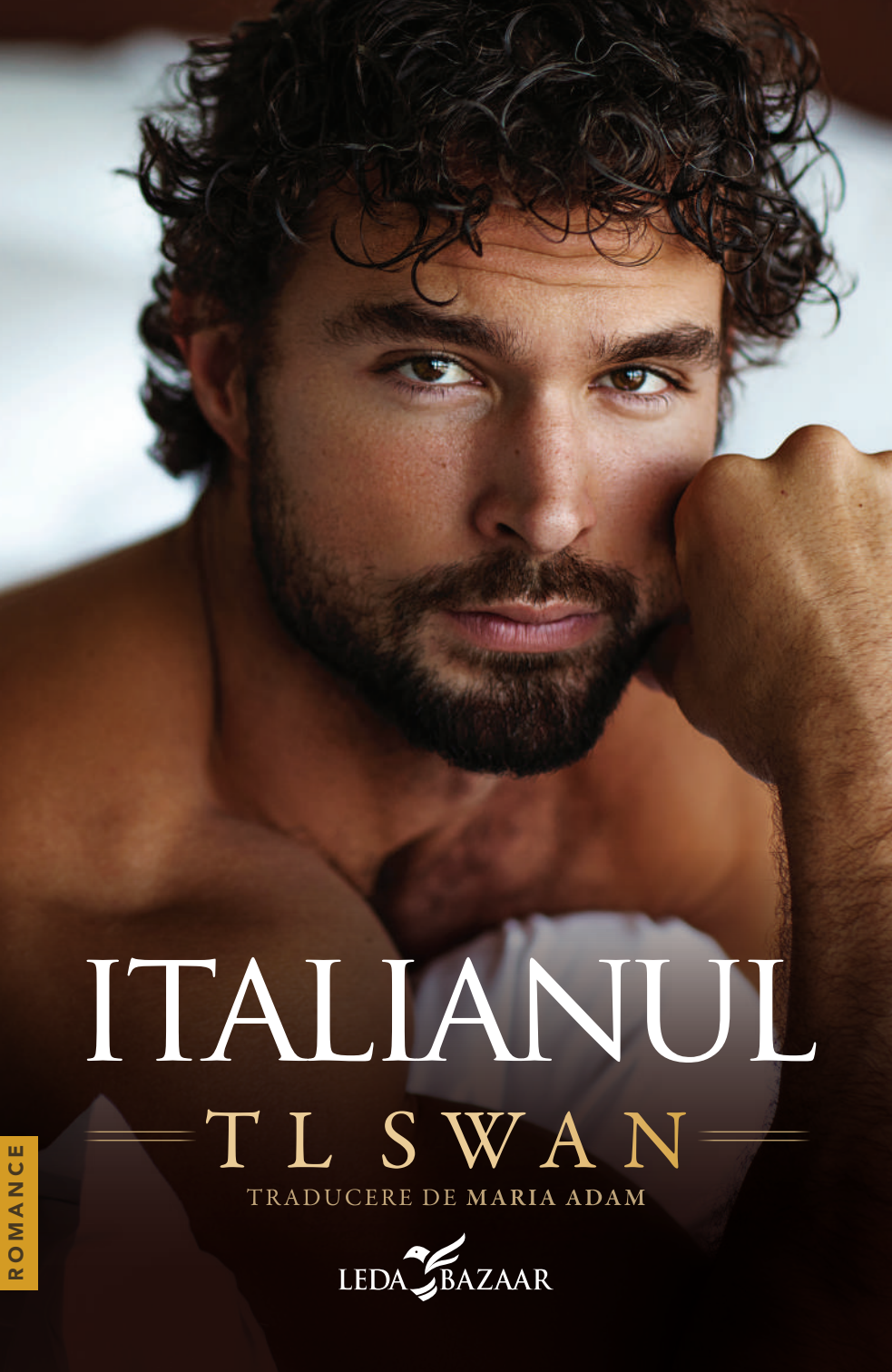

ITALIANUL

TL SWAN

TRADUCERE DE MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

ROMANCE

Olivia

RĂMÂN CU PRIVIREA FIXATĂ ASUPRA FIRMEI DE DEASUPRA
ușii și zâmbesc.

Când ești la Roma...

Asta sunt eu, la Roma, îndrăgostindu-mă de mine însămi
până peste cap.

Vremea e caldă, peisajele îți taie respirația, iar Roma este
exact așa cum mi-am imaginat-o. Sunt în a doua săptămână din-
tr-o vacanță de cinci în Italia. Am fost la Venetia și în Toscana.
S-ar putea să fiu și în toiul unei mici crize ale vârstei mijlocii,
dar fie! M-a scos din zona mea de confort și m-a adus în colțul
acesta de rai, așa că nu mă plâng.

Împing ușa grea, din lemn închis la culoare, și intru în
barul-restaurant. S-a înserat, iar localul e spațios, cu o grădină
mare în spate. Ghirlande de luminițe scânteiază peste tot, iar
atmosfera are ceva de petrecere, cu râsete vesele care răsună în
jurul meu. În față cântă o trupă de trei persoane, iar localul e cât
se poate de animat. Unul cântă, iar ceilalți doi îl acompaniază la

chitară. Nu înțeleg ce spun, dar nici nu e nevoie. Sună atât de bine – *atât de italian!*

Mă așez la o masă pentru două persoane, afară, în curte.

— *Buona sera!*

Chelnerul îmi zâmbește larg când se apropie.

Îi întorc zâmbetul, ușor nesigură.

— Vorbiți engleză?

— Ah, da, *madame!* Cu ce vă pot ajuta?

Arunc repede o privire peste meniu.

— Aș dori un Prosecco, vă rog!

— *Ottimo.*¹

Încuviințează și se îndreaptă spre bar, lăsându-mă să privesc în jur, fascinată de decorul superb.

În Italia, totul pare amplificat. Gesturile, râsetele, felul în care oamenii spun povești.

Frumusețea limbii. Aș putea să stau să ascult oamenii vorbind italiană toată ziua și exact asta am făcut în ultimele paisprezece zile.

A fost cea mai frumoasă călătorie! Credeam că o să fiu neliniștită călătorind singură, dar am descoperit în mine un curaj pe care nici nu știam că-l am. Am luat masa în fiecare seară de una singură și nu m-am simțit nici măcar o dată stingheră sau în nesiguranță. Oamenii sunt atât de calzi și de prietenoși, încât mă simt ca acasă!

Privesc în jur, la barul aglomerat, și văd oameni care beau, râd și par să trăiască din plin fiecare clipă. Mă surprind zâmbind în timp ce-i urmăresc cum stau de vorbă cu prietenii lor.

Chelnerul revine cu o sticlă întreagă de Prosecco, iar mie îmi pică fața. Doamne, eu voiam un pahar, nu toată sticla! Va trebui s-o iau încet.

Îl privesc cum îmi toarnă în pahar.

— *Grazie!* spun, zâmbind.

Încuviințează cu un semn din cap și îmi arată meniul.

¹ „Perfect, minunat”, în italiană, în orig. (n. tr.).

— Revin imediat, bine?

— Da, sigur!

Deschid meniul și arunc o privire la felurile de mâncare, în timp ce el se îndepărtează în grabă să se ocupe de ceilalți clienți.

Totul e scris în italiană. Unele denumiri reușesc să le ghicesc, însă pe altele nu le înțeleg deloc. Mă uit la oamenii de la mesele din jur, încercând să-mi dau seama ce mănâncă.

Văd pizza, paste, ceva fierbinte servit într-un vas din acre ies aburi. Oricum ar fi, totul arată delicios. Ridic privirea spre bar și întâlnesc ochii unui bărbat. Nu l-am observat până acum. Stă într-un grup de bărbați și e impunător, fiind mult mai înalt decât ceilalți. Are părul brunet, ceva mai lung, cu o buclă rebelă, și ochi întunecați. Privirea îi e clar ațintită asupra mea și nu și-o abate. În schimb, își înclină ușor capul și îmi oferă un zâmbet lent, tulburător de seducător.

Simt cum mi se strânge stomacul – privirea lui e intensă... flămândă.

Oare se uită la mine sau are iubita undeva, în spatele meu?

Iau o înghițitură din băutură și arunc o privire aparent indiferentă spre mesele din jur. Apoi îmi cobor din nou ochii în meniu și încerc să mă concentrez asupra opțiunilor. Dar un singur zâmbet al lui m-a dat peste cap. Cu coada ochiului observ că încă mă privește și, fără să mă pot abține, mă uit din nou spre el.

Privirile ni se întâlnesc, iar el zâmbeste din nou, de parcă ar aștepta o reacție din partea mea. Nu știu dacă zâmbetul acela îmi este adresat, dar aleg să intru în jocul fanteziei.

Îi răspund cu un zâmbet timid și, cu o mișcare lentă, buzele i se arcuiesc în cel mai irezistibil zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Cum poate un zâmbet să fie atât de seducător?

E de o frumusețe răvășitoare – înalt, brunet, cu un aer exotice. Exact opusul meu.

Îmi cobor din nou privirea la meniu.

Concentrează-te, prostuț!

Abbacchio alla Cacciatora

Abbacchio Brodettato

Bistecca Fiorentina

Bracirole

Braciolone

Bresaola

Brodo

Cacciatore

Mă încrunt în timp ce privesc opțiunile din meniu și dau pagina. O mulțime de preparate care sună delicios și, fără îndoială, eu o să aleg ceva banal, care nici măcar n-o să-mi placă.

Ridic din nou privirea spre armăsarul italian, dar nu mai e acolo. Mă pleoștesc.

— Mă căutai? aud o voce gravă în spatele meu.

Tresar și mă întorc. E chiar în spatele meu.

— C-ce? bâigui, uitându-mă în sus la zeul din fața mea.

El îmi susține privirea.

— Am întrebat dacă mă căutai.

Rămân cu ochii la el, iar aerul dintre noi parcă se electrizează. Nu pot gândi limpede fiindcă e prea aproape. Și, dacă se poate așa ceva, de aproape e și mai irezistibil.

— Aaa...

Ridic paharul și iau o înghițitură zdravănă.

— Nu, de fapt.

Râde încet, cu un timbru grav și ușor răgușit. Sunetul acela mă tulbură pe dinăuntru.

Își întinde mâna spre mine.

— Mă numesc Enrico Ferrara.

Îi dau mâna. A lui e mare, caldă și, Doamne, chiar se întâmplă asta?

Enrico. Sună atât de *exotic*!

— Te-am privit de la bar, spune el cu un accent puternic.

— Serios?

— Ai nevoie de ajutor?

Ajutor la ce? Sărutat? Dezbrăcat? Descheiat pantalonii?

Termină!

Zâmbește în colțul gurii, de parcă ar ști exact la ce mă gândeam.

— Cu meniul, spune el, făcând un gest spre foaia din mâna mea. Te-am văzut cum te încruntați când îl citeai.

— Ah, desigur!

Râd stânjenită și îmi golesc paharul. *Ce penibil!*

— Da, ar fi minunat! Mulțumesc!

Se așază în fața mea și își împreunează mâinile sub bărbie. Mă studiază cu atenție.

— *Come ti chiami?*¹

Nu am înțeles nimic din ce a spus, dar, Doamne, cât de bine sună!

— Nu vorbesc italiană, îmi pare rău!

— Cum te cheamă? repetă el în engleză.

— Ah!

Clatin din cap, fâstăcită. Sincer, tipul ăsta ar trebui să plece, că mă fac de râs.

— Olivia Reynolds.

Îmi ia mâna peste masă și îmi sărută încet dosul degetelor, iar eu rămân nemișcată, privindu-l.

— Olivia, murmură el. Ce nume frumos!

Doamne!

— Mulțumesc!

Ne privim în tăcere, iar inima îmi bate cu putere în piept, de la atingerea buzelor lui. Un zâmbet abia schițat îi apare pe buze și e clar că-l amuză reacția mea.

Iritată de mine însămi, îmi retrag mâna și deschid meniul. În mod neașteptat, face același lucru.

— Ce ți-ar plăcea să mănânci, *bella*?²

Pe tine. Aș vrea să te mănânc pe tine.

¹ „Cum te numești?”, în italiană, în orig. (n. tr.).

² „Frumoasă”, în italiană, în orig. (n. tr.).

— Ce-mi recomanzi? întreb, încercând să par degajată și prefăcându-mă că citesc.

Nu văd nimic. Parcă văd dublu de la mirosul parfumului lui. De ce miroase atât de bine?

Ridică dintr-o sprânceană.

— Îți place carnea?

Înghit în sec.

— Da!

Privirea îi alunecă spre buzele mele și simt cum totul în mine se încordează.

OK... ce naiba se întâmplă aici? Tipul ăsta emană sexualitate prin toți porii.

— Când ai mâncat ultima oară?

Îi întâlnesc privirea... Despre ce vorbim, de fapt? Despre mâncare? Despre sex? Au trecut douăsprezece ore de la ultima masă și douăsprezece luni de la ultima partidă de sex.

Practic, sunt al naibii de înfometată pe toate planurile.

— De prea mult timp.

În ochii lui se aprinde o scânteie și, în clipa aceea, știu *sigur* că vorbim despre sex.

Se lasă pe spate și își împreunează din nou mâinile sub bărbie.

— Ești frumoasă. De unde ești?

— Din Australia.

— Unde-i bărbatul tău?

Mă încrunt.

— Nu l-am întâlnit încă.

Privirile ni se agață una de cealaltă, iar tensiunea dintre noi aproape că vibrează. N-am mai simțit niciodată o atracție sexuală atât de puternică față de cineva. Am citit despre asta, dar nu mi s-a întâmplat niciodată.

Decid să rup eu tăcerea:

— Dar jumătatea ta... unde e?

— Nu am așa ceva.

— Aha!

Mă prefac din nou că citesc meniul.

— Ce faci la Roma? mă întreabă.

— Sunt în vacanță.

— Singură?

— Nu! Prietenele mele sunt la hotel, mint eu.

Regula de bază: nu spune niciodată că ești singură. Vezi, mamă? Mai țin minte niște reguli.

— Atunci de ce ești singură aici... în bar?

— Ești foarte curios.

Se încruntă, de parcă nu înțelege cuvântul.

— Indiscret, adaug.

— Nu înțeleg.

— Vrei să le știi pe toate.

Afișează un zâmbet larg și frumos.

— Așa e!

Se apleacă ușor și ia între degete o șuviță din părul meu blond ca mierea, până la umeri.

— Atât de deschis! spune el, încet. Așa e peste tot?

Înghit în sec, iar inima se zbate ca nebuna.

Zâmbește, ca și cum ar fi fascinat, apoi îmi cuprinde fața în palme.

— Ochii albaștri.

— Opusul tău, șoptesc.

— Contrastele se atrag.

Privirea îi coboară din nou spre buzele mele.

OK, ce dracu' se întâmplă aici?

Mă desprind din mâinile lui și deschid meniul, vizibil tulburată.

— Mâncarea, îi amintesc.

Se lasă pe spate, ușor iritat că m-am retras.

— Știu deja ce vei mânca în seara asta.

— Da?

Mă privește drept în ochi.

— Și tu știi.

Îmi aud inima bătându-mi în urechi. Oare se gândește la același lucru ca mine?

— Ce anume?

— Paste.

— Paste? mă încrunt.

— Desigur. La ce credeai că mă refer?

Izbucnesc într-un râs ușor și îmi umplu din nou paharul.

— La ce te gândeai, Olivia?

— Nu știu. M-ai zăpăcit de tot.

Se încruntă.

— Zăpăcit? Încearcă să traducă. Ca o găină? Adică jumulită? Râd.

— Da, exact, jumulită ca o găină.

Zâmbește și ridică paharul, ciocnindu-l de al meu.

— Sper să te jumulesc de multe ori în seara asta, Olivia.

Jocul de cuvinte nu a fost niciodată mai intens. Zâmbesc prostește în timp ce ne privim, iar aerul dintre noi vibrează și paharele se ating.

Trebuie să schimb subiectul.

— Cu ce te ocupi, Enrico?

— *Poliziotto*.

— Cum?

— Polițist.

— Aha! zâmbesc eu. Apărător al legii.

— Da!

Simt că mă relaxez puțin. Dacă e polițist, sunt în siguranță.

Un bărbat se apropie de masă și spune ceva în italiană. Enrico îi răspunde, apoi se întoarce spre mine.

— Olivia, fă cunoștință cu fratele meu, Andrea!

— Bună! spun zâmbind, în timp ce dăm mâna.

— Bună! Îmi pare bine să te cunosc! răspunde el.

E puțin mai tânăr decât Enrico, dar are același farmec: păr brunet, piele măslinie și ochi mari, căprui. Și el e incredibil de atrăgător, dar într-un mod diferit. Pare mai blând, deși asemănarea dintre ei este evidentă.

— Andrea e medic aici, în Roma, spune Enrico, mândru.

— Serios? Uau, impresionant!

Încep să mă simt mai relaxată. El e polițist, fratele lui e medic. Poate că Enrico nu e totuși un criminal în serie.

— Mulțumesc! Ești englezoaică? întreabă Andrea.

— Australiancă.

— Aha, înțeleg!

Zâmbește și se întoarce spre fratele lui.

— Vii cu mine, Rico, sau rămâi? Eu trebuie să plec. Măine-dimineață lucrez.

Rico. Așa i se spune. *Îmi place.*

Privirea lui Enrico revine la mine.

— Nu! Rămân să mănânc paste cu Olivia și apoi o să-i arăt de ce sunt cel mai bun dansator din Italia.

Andrea își dă ochii peste cap, iar eu zâmbesc în paharul meu. *Sună atât de distractiv!*

— În regulă, atunci. Mult noroc, domnișoară Olivia!

Andrea se apleacă și mă sărută pe obraji.

— O să ai nevoie. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— La revedere, Andrea!

Dispare, iar Enrico se întoarce spre mine cu un zâmbet mulțumit.

— Cu ce te hrănesc, *bella*? Ai nevoie de energie pentru dans.

Râd ușor și deschid meniul. Este, fără îndoială, cea mai frumoasă seară din viața mea.

— Paste, îi reamintesc.

— Ah, da!

Ochii îi strălucesc.

— Așa e. Paste să fie!

— Povestește-mi despre tine!

Își sprijină bărbia în palmă, cu cotul pe masă.

— Care este povestea Oliviei Reynolds?

Pregătește-te pentru o călătorie electrizantă,
guvernată de o pasiune mistuitoare, secrete întunecate și un magnetism
periculos căruia nu-i vei putea rezista.

Se spune că există trei lucruri pe care ar trebui să le faci măcar o dată în viață:

Să dansezi ca și cum nu te-ar privi nimeni.

Să călătorești în jurul lumii.

Și să te îndrăgostești nebunește.

Eu mi-am propus să le fac pe toate trei.

Am mers în Italia ca să mă regăsesc.

Dar m-a găsit el pe mine.

A fost ca într-o poveste.

Privirile ni s-au întâlnit peste o încăpere plină de oameni.

M-a întrebat dacă am nevoie de ajutor să citesc meniul.

Am mâncat, am râs, am dansat... și m-am îndrăgostit.

Din păcate, lucrurile nu au decurs conform planului și ne-am despărțit.

Doi ani mai târziu, privirile ni se întâlnesc din nou, tot peste o încăpere.

Doar că, de data asta, eu eram la o întâlnire cu alt bărbat.

A făcut o criză de gelozie.

Dar bărbatul pe care l-am cunoscut atunci îmi pare diferit.

E mai rece, mai dur și, oficial, unul dintre cei mai puternici oameni din Italia.

Îndrăznesc să spun... și mai atrăgător.

Dar dacă dansezi cu diavolul, te arzi.

Iar focurile din Italia mistuie fără milă.

„O poveste de dragoste fulgerătoare absolut superbă, care mi-a tăiat respirația.

De la intriga din lumea Mafiei care i-a zguduit lumea lui Enrico, până la felul în care Olivia îl dorea pur și simplu în brațele ei, îmbrățișând o relație «normală». Am iubit fiecare cuvânt și mai ales epilogul. A fost perfect și mi-a plăcut enorm direcția în care se îndreaptă viețile personajelor.”

Hardcover

ISBN: 978-630-361-372-7

9 786303 613727

www.edituracorint.ro